

GS 1934

vår Frälsförmän, Och endast dertill gifwa,
Låt oss nu waksamt stå på post, Mot synd
och satan strida, Til slut wi då wist winna
måst, Och slipper til at qwida

11. Mått någon själ som detta hör, Dess
hjerter börja flappa, Den snart til Dina
fötter för, At syndabördan tappa, Min
Jesu hör mit matta rop, Kom tag emot oss
arma, Och hjälp ur nöd oss allihop, Dig
wårdes nu förbarma.

12. Nu, Nu snart öfwer Svea land,
Hör hwar och en som ropa, Wi äre alle i
Din hand, Med nåd oss öfwerhoppa, Kom
war nu icke längre wred, Kom at dit Svea
wakla, Tag bort den ondskesfulla sed, At
här dit ord förakta.

13. Wi bör förlitas med vår Gud, At
han på oss ej flandra, Och innan wi får
detta bud, Du skal i grafwen wandra, Die
trädet faller blir det wist, Åt må wi lyck-
ligt hamna, Och wid vår lefnads qwäll
helt sist, Dig Jesu så omfamna.

14. Gack denna sång nu fring vårt land,
Så långt du dig kan sträcka, Åt må du
ömme Frälsförmän, Min känsla kunna wäc-
ka, I något duwit hjerter snart, Och någon
sål bli funnen, At til dig fly nu med en
fart, Då är min önskan vunnen.

XXXXXXXXXX

Trenne Nya
National-Bewårings-
W i s o r,

Den Första:

Nu Ordres har kommit så hastige
och snält, ic.

Den Andra:

Kom Dabla: Gofar samlens här, ic.

Den Tredje:

Hwad ynglingar wi bäfwen i, ic.

Dessa Tre sjungas under sina bekanta
och wackra Melodier.

Samt en

B ö n e - S å n g

i dessa frigista och oroliga tider.

Kom Jesu för nu segren ut, ic.

Sjunges som: Hwad min Gud wil, alltid
det sker, ic.

B A H E U M,

Tryckt hos P. D. Armar 1813.

Köstar i K. Banco.

Nu Ordres ha kommit så hastigt och snält,
 At wi få den hedern at draga i fält,
 För hästar, för härfwar, för spadar och plog,
 Hwar Goffe med frögd sit Gwår emottog.

Den skönaste sommar, den blomstrande wår,
 Wi wandra ei bort som willfarande Får.
 Wi styras, wi ledas af en Furstes hand,
 Som wårdar oss hemma — i främmande land.

Den ljuswaste sommar har börjat den bal,
 At Lärkan hon sjunger och Gökken han gal.
 At löstråd och blommor de sprida sig ut,
 Och lifwa vårt hjerta mot Fuler och frut.

Farmål hulda Fäder! farmål ämma Mor!
 Wi gå at förswara det land ni bebor.
 Farmål goda Syster! farmål älska Bror!
 Wi träffas wäl åter, då glädjen blir stor.

Den fege och tanklöse undrar uppå,
 At wi som Bewåring så williga gå;
 Men Ordres wi singa af Skaparens röst,
 Innan wi lämnade Modrarnas bröst.

Den Söndag wi reste från Fädernas jord,
 Wi styrkte wår trohet wid Mattwardens bord,
 Församlingens önskan wi hörde också,
 At oss skulle alltid lycksamligen gå.

Wi

Wi reste til Tuna, gick fort med bested,
 At upställas sedan i rader och led;
 Men först wi framgingo til Mönstringens bord
 Wid hwilket wi möttes med kärliga ord.

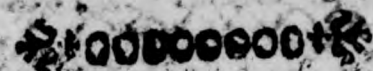
I Mönster- och Landsherren wänligen sa:
 Välkomne I Gofar! alt skal gå bra,
 A ni bara raska och lyden Befäl,
 Skal all ting för Eder och oss gå så wäl.

På Linien upställes hwart Compagnie,
 Och Fahnau hon fladdrade, ställt midt uti.
 På henne wi sågo, som Sjöman på hamn,
 Och sworo wid Guds och wid Konungens namn.

At dem wara trogne i lif och i död:
 At flydda de Åkrar som gifwa oss bröd:
 At fria de Wåra från fiendens stål,
 Alt detta wist nu inga ändringar tål.

Wi muntras af Herrar som oss föra an,
 At ingen bör wara så feg at han kan,
 Na knega i knåna och mista sitt mod,
 I honom så rinner ei Dalkarlens blod.

Udö Kommehed där wi mädde så wäl,
 Der all ting har sagt: at ej Swensken är trål,
 Wi njutit wår frihet, wår föda galant,
 Wår styrka skall vittna at wi tala sant.

Den Tredje:

Sjunges som: Du som har Land och
Konung får ic.

Som Dala-Göfar samlens här,
Och rusten Er i fullt gewår,
Som uti Kriget skola gå,
Och Fienderna slå.
Och mågen alle lif och blod,
At tapperheten som är god,
Ej måtte falla modet här,
Som det förnämsta är.

At hoppet icke åga brist,
At fienden ej må med list,
På Sverjes gränser framgång få,
Nej hjeltemod skal rå.
At våra Lånder bärjade,
Ej måga blifwa härjade;
Men Swea wålgång uti stor.
Må blifwa dubbelt stor.

Den Tredje:

Swad ynglingar wi båfwen i, Att frigs-
gewåret taga, Säg hwarför wil i blifwa
fri, Ej någon börda draga, Säg hwarför
wi'll ni gifwa bort, Wad arf och pengar rin-
ga, Ja för ni sedan skal helt fort, Er tid
i armod bringa.

2. Men gå nu med som rasser karl, Och
frugta ingen fara, Och icke någon häre war,
Gud kan er nog bewara, Wet den som går
han heder får, Han frugtar ej sin börda,
Men den som hemma rådder står, Ej män-
gen mände wörda.

3. Ni går nu bort at öfswad bli, At
tron-gewåret bära, Hvem wet wäl om ni
mer får se, Wist kan war Herre fara, Wäl
wända saken til den gång, At ni får hem-
at wandra, Då får wi sjunga frögdessång,
Bland många wänner andra.

4. Men skulle Herren se för godt, Wårt
Swea land än risa, Så är det för war
synd och brått, Swad är at sturff sig wisa,
Nej lyst på riset någe war, Och fall nu
Gud til fota, Och bed han ej sin nåd bort-
tar, Wi ser wäl hwad mänd hota.

Böne. Sång

i dessa frigista och oroliga tider.

Kom Jesu för nu segren ut Mot våra fiender alla, Din nådes dör ej för oss slut, Vi ödmjukt dig bönfalla, Att främst i spetsen tråda fram, Att segerfanan bära, Öfr fiends anslag snart til fram, Hör detta Jesu låra.

2. Det är en fast bedröflig tid, Smart ut vi ögat wände, Dertöre war oss huld och blid, Din nådeblick snart sände, Nu til vårt Svea land som sig, Af frigets lågor bäfwa, Och wet ej annat råd än Dig, Be til at nådfullt qwäfwa.

3. Och gära swag war fiends magt, War wapen gif Du styrka, Tag med til strids din Kungawakt, Hwarför wi wil Dig dyrka, Om du så saken förer ut, Til dina wänners bästa, Så skal wi til war lefnads slut, War hjertan dig befästa.

4. Til ewig rant och egendom, Aft seck Du alla äga, Du som är altid öm och from, Då skulle Du wist säga, Ja, jag skal strida för ert wäl, Så fienden skal bäfwa, Och glädjas skal så edor själ, Det onda wil jag qwäfwa.

5. Aft at så lyckligt kunde gå, Aft at så wäl mänd hända, Aft hyston låt oss nu up-

upstå, Och oss til Jesum wända, Som endast hjälpa kan ur nöd, Han är den stridsman store, Som segrat hafwer öfwer död, Aft at wi trogne wore.

6. Nu i war bön som wärkligt bör, Nu såsom röt upstå, Kom lyd min wän mit råd och hör, Låt oss och icke tåga, Men ifrigt klappa nu uppå, Hans nådes dörr och säga, Kom Jesu på war sida stå, Låt oss din nåd få äga.

7. War Kron-Prins Herre tänk uppå, Dess tunga börda lätta, De trogne Herrar gif och så, Sit fall at wäl uträtta, Låt alla strida för en Kung, Och wisa honom ära, Mot både gammal så och ung, Dig Jesu få lof bära.

8. War Konung och dess hus bewar, Och tänk på til det bästa, War alla ledares förswar, Wänt de sit hjerta fästa, Och nu til Dig och ödmjukt be, Att hjälp snart til oss sända, Aft gör Du ömme Trälsare, På alt en lycklig ända.

9. Kom qwäf det onda nu i tid, Förre än det helt fäkt råda, Du Herre war oss huld och blid, Glad, Glad för Rätten bäda, Tag ej dit ord ifrån oss bort, Vi wil dert för wist strida, Att landet icke må bli tott, Då sörre bli war qwida.

10. Det är hög tid sig gripa an, På bättringswäg sig gifwa, Fortgång så kan war